

ΕΜΠΑΡΓΚΟ 15:00

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Το Κέντρο Ερευνών Προοδευτικής Πολιτικής (ΚΕΠΠ) οργάνωσε σήμερα εκδήλωση με θέμα “Ευρώ και Ελλάδα: Διλήμματα και Επιλογές”. Η συζήτηση κάλυψε καίρια θέματα που αφορούν στην κρίση της ευρωζώνης και τις προοπτικές του ευρώ, στην επόμενη μέρα του Χρηματοπιστωτικού συστήματος, καθώς και στο μέλλον της ελληνικής οικονομίας. Στην εκδήλωση συμμετείχαν εκπρόσωποι οργανισμών και κορυφαία στελέχη τόσο από τον ελληνικό όσο και το διεθνή πολιτικό και επιχειρηματικό χώρο.

Στην εναρκτήρια ομιλία του ο Πρόεδρος του ΚΕΠΠ και πρώην Υπουργός Οικονομίας & Οικονομικών κ. Γιάννος Παπαντωνίου είπε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Η μη λήψη μέτρων εκτίναξε το κόστος δανεισμού προκαλώντας, το Μάιο 2010, παρέμβαση της ΕΕ και του ΔΝΤ. Η εφαρμογή του μνημονίου περιορίστηκε σε μέτρα λιτότητας αγνοώντας πλήρως τις μεταρρυθμίσεις, με αποτέλεσμα βαθεία και παρατεταμένη ύφεση, εκρηκτική άνοδο της ανεργίας και αυξανόμενο κίνδυνο χρεοκοπίας, ακόμα και εξόδου από το ευρώ.

Επιβάλλεται η σταδιακή ανατροπή των πολιτικών λιτότητας σε όφελος των διαρθρωτικών αλλαγών και της ανάπτυξης. Ιδιωτικοποιήσεις, απελευθερώσεις αγορών και κλειστών επαγγελματιών, απλοποίηση διοικητικών διαδικασιών και καταπολέμηση της γραφειοκρατίας, κατάργηση μη αναγκαίων δημοσίων οργανισμών, μείωση και εξορθολογισμός των φόρων, πρέπει να προχωρήσουν με “αποφασιστικούς ρυθμούς”.

Συμφωνώντας με το νέο Ιταλό Πρωθυπουργό Mario Monti, ο κ. Παπαντωνίου επεσήμανε ότι «Δεν μπορεί να υπάρξει επιτυχία σε μία χώρα αν δεν αλλάξουν οι πολιτικές στην Ευρωπαϊκή Ένωση για να περιοριστεί το κόστος δανεισμού και να στηριχθεί η ανάπτυξη. Πέρα από την ενίσχυση των πόρων του Ταμείου Διάσωσης και την έκδοση Ευρωμολόγου, πρέπει να ενεργοποιηθούν ευρωπαϊκοί μηχανισμοί, όπως το ΕΣΠΑ, η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων καθώς και νέα αναπτυξιακά ταμεία, για τη μεταφορά κεφαλαίων και την πραγματοποίηση επενδύσεων στις αδύναμες χώρες. Είναι το νέο «Σχέδιο Μάρσαλ» για την Ευρώπη».

Ο κ. Παπαντωνίου κατέληξε ως εξής : “Απέναντι σε αυτές τις μεγάλες προκλήσεις, το ελληνικό πολιτικό σύστημα παρουσιάζει συμπτώματα αποσύνθεσης, που εξελίσσονται σε συνολική απαξίωση.

Η ιστορία προσφέρει αρκετά παραδείγματα αρνητικών εκβάσεων σε ανάλογες κρίσεις. Το 1922, ο διχασμός οδήγησε στη μικρασιατική καταστροφή. Το 1944, το ρήγμα των αντιστασιακών δυνάμεων προκάλεσε εμφύλιο πόλεμο. Το 1965, η αποσταθεροποίηση του πολιτεύματος από εξωθεσμικές παρεμβάσεις δρομολόγησε εξελίξεις που κατέληξαν στη στρατιωτική δικτατορία.

Υπήρξαν και θετικές εκπλήξεις: Η γρήγορη ανασυγκρότηση της οικονομίας μετά το τέλος του εμφύλιου πολέμου, η εδραίωση πραγματικής δημοκρατίας στη μεταπολίτευση, η ένταξη στην ΟΝΕ το 2000.

Η πλάστιγγα, σήμερα, θα γείρει στην πλευρά που θα συγκεντρώσει τις περισσότερες δυνάμεις. Πολιτικοί και πολίτες που πιστεύουμε σε μια Ελλάδα ισχυρή, στον πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει να στηρίξουμε αυτήν την επιλογή. Να ενώσουμε δυνάμεις, ακόμα και αν ξεκινάμε από διαφορετικές αφετηρίες. Είναι μια μάχη που μπορούμε, και αξίζει, να κερδίσουμε».

Στο πάνελ με θέμα « Η Επόμενη Μέρα για τις Τράπεζες», τα κύρια σημεία της ομιλίας του Επίτιμου Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας κ. Νικόλαου Γκαργκάνα ήταν τα εξής:

«Το ελληνικό τραπεζικό σύστημα επέδειξε αξιοσημείωτη αντοχή, παρά τις δύσκολες συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι τράπεζες για τρίτη συνεχή χρονιά. Όμως, μετά από τρία χρόνια κλιμάκωσης της οικονομικής κρίσης οι τράπεζες συνεχίζουν να δίνουν μάχη με τις πιέσεις στη ρευστότητά τους και τη χειροτέρευση της ποιότητας του χαρτοφυλακίου τους. Θα χρειαστούν σύντομα μια πολύ μεγάλη αύξηση της κεφαλαιακής τους βάσης ώστε να καλύψουν τις ζημίες που θα προκύψουν από τη συμμετοχή τους στην ανταλλαγή κρατικών ομολόγων και από τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που βρίσκονται στα χαρτοφυλάκιά τους. Θα πρέπει επίσης σταδιακά να μειώσουν την εξάρτησή τους από το Ευρωσύστημα για την άντληση ρευστότητας. Οι τράπεζες είναι βιώσιμες. Επομένως θα πρέπει πρώτα να προσπαθήσουν να αυξήσουν το ίδια κεφάλαια από τον ιδιωτικό τομέα. Αν αυτό δεν αποδειχθεί εφικτό στην εγχώρια αγορά οι ελληνικές τράπεζες θα πρέπει να επιδιώξουν συμμαχίες με στρατηγικούς επενδυτές από το εξωτερικό. Στο βαθμό που το ιδιωτικό κεφάλαιο δεν είναι διαθέσιμο, οι τράπεζες μπορούν να προσφύγουν στο Ταμείο Χρηματοδοτικής Σταθερότητας για το οποίο έχουν προβλεφθεί αρκετοί πόροι για τη στήριξη των ελληνικών τραπεζών. Σε κάθε περίπτωση, η αύξηση του κεφαλαίου των τραπεζών θα πρέπει να γίνει με τρόπο που δεν θίγει τον ιδιωτικό χαρακτήρα τους. Αν εκδοθούν μετοχές χωρίς δικαίωμα ψήφου, οι μετοχές αυτές αργότερα θα μπορούσαν να μετατραπούν σε κοινές μετοχές μετά ψήφου και να πωληθούν σε ιδιώτες επενδυτές με κέρδος για το Δημόσιο. Η διασφάλιση της σταθερότητας του τραπεζικού τομέα είναι βασική προϋπόθεση για την ανάκαμψη της οικονομίας. Καθοριστικό στοιχείο για τις μελλοντικές εξελίξεις στον τραπεζικό τομέα είναι η ανάκτηση της εμπιστοσύνης των αγορών και της παγκόσμιας κοινότητας στις δημοσιονομικές και οικονομικές προοπτικές της χώρας.»

Στην ίδια ενότητα ο κ. Δημήτριος Μαντζούνης, Διευθύνων Σύμβουλος της Alpha Bank ανέφερε ότι:

“Η επόμενη μέρα για τις ελληνικές Τράπεζες δεν θα είναι εύκολη. Η ύφεση, η έλλειψη ρευστότητας και η εξασθένηση της εμπιστοσύνης στην οικονομία, καθώς και η απομείωση της αξίας των ομολόγων του ελληνικού δημοσίου στα χαρτοφυλάκιά τους, λόγω της αναδιαρθρώσεως του δημοσίου χρέους μέσω του PSI, δημιουργούν ένα δυσμενές περιβάλλον. Οι τράπεζες όμως, εξακολουθούν να στηρίζουν την πελατεία τους και να προασπίζουν την σταθερότητα του χρηματοοικονομικού συστήματος, ακολουθώντας σώφρονα πολιτική αναλήψεως πιστωτικών κινδύνων και διαχείρισεως επισφαλειών. Η απώλεια εποπτικών κεφαλαίων μετά την κατάληξη του PSI, που θα ποικίλλει ανά τράπεζα αναλόγως του ύψους των επενδύσεων της σε κρατικούς τίτλους, θα αντιμετωπισθεί είτε με προσφυγή στις κεφαλαιαγορές είτε με την έκδοση μετοχών που θα απορροφήσει το Χρηματοπιστωτικό Ταμείο Σταθερότητας. Μία ρύθμιση που θα στερούσε τις

τράπεζες από τις φυσικές τους διοικήσεις που απολαμβάνουν της εμπιστοσύνης των μετόχων τους είναι παράγων αστάθειας που επηρεάζει την ομαλή λειτουργία τους και δεν εξασφαλίζει την χρηματοδότηση της οικονομίας με τραπεζικά κριτήρια. Τα αναγκαία μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής που εφαρμόζονται για να βελτιωθεί η αποτελεσματικότητα του κράτους και οι διαρθρωτικές αλλαγές που συντελούνται για την τόνωση του ανταγωνισμού στις αγορές, σε συνδυασμό με την διασφάλιση της βιωσιμότητας του δημοσίου χρέους μακροπρόθεσμα, δημιουργούν συνθήκες ανακάμψεως που θα ενισχύονται καθώς θα βελτιώνεται το οικονομικό κλίμα και θα αποκαθίσταται η διεθνής ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας.”

Στην θεματική ενότητα «Επενδύοντας στο Μέλλον» ο κ. Γιώργος Τσόπελας, Διευθύνων Σύμβουλος της McKinsey & Company Athens τόνισε:

Η μελέτη *«Η Ελλάδα 10 Χρόνια Μπροστά»* που εκπόνησε η McKinsey & Company προτείνει ένα νέο Μοντέλο Ανάπτυξης για την Ελλάδα, που μπορεί να δημιουργήσει, μέσα σε ορίζοντα δεκαετίας, 520 χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας και €49 δισ. σε επιπρόσθετη ετήσια Ακαθάριστη Προστιθέμενη Αξία (€55 δισ. σε όρους ΑΕΠ) σε πέντε κύριους κλάδους (Τουρισμός, Βιομηχανία, Ενεργεία, Αγροτική παραγωγή, Λιανεμπόριο) και οκτώ υπο-κλάδους («αναδυομένους αστέρες») της οικονομίας. Σε ορίζοντα πενταετίας το αναπτυξιακό δυναμικό της χώρας ξεπερνά τα €23 δισ. σε όρους ΑΕΠ.

Το νέο Μοντέλο Ανάπτυξης της Ελλάδας που προτείνει η McKinsey περιλαμβάνει συγκεκριμένα μέτρα για κάθε έναν από τους 13 κλάδους που εξετάστηκαν καθώς και 20 διακλαδικές μεταρρυθμίσεις που απαιτούνται για την ενίσχυση των επενδύσεων και της εξωστρέφειας, τη μείωση του μεγέθους και του παρεμβατισμού του κράτους, την ορθή και όχι υπερβολική ρύθμιση της αγοράς προϊόντων και εργασίας, την σημαντική απλοποίηση του επιχειρηματικού και επενδυτικού νομικού/δικαστικού πλαισίου, και την δραστική μείωση της παραοικονομίας και της φοροδιαφυγής που πλήττουν τον ανταγωνισμό και την ανταγωνιστικότητα.

Στο κρίσιμο θέμα των επενδύσεων η McKinsey & Company προτείνει συγκεκριμένες επενδύσεις υποδομών με μεγάλο εγχώριο πολλαπλασιαστική ανάπτυξης (π.χ. δύο σιδηροδρομικές γραμμές για high-speed cargo με Πειραιά και Θεσσαλονίκη ως hub, 30-35 νέες μαρίνες), συγκεκριμένες επενδύσεις ανά κλάδο (π.χ., 15-20 νέες ΠΟΤΑ, 4-6 νέες μονάδες επεξεργασίας αγροτικών προϊόντων), την εισαγωγή αποτελεσματικών κινήτρων που θα αντικαταστήσουν τις αναποτελεσματικές επιχορηγήσεις, και τέλος αλλαγές στο υπάρχον πλαίσιο Fast Track. Οι επιπρόσθετες ετήσιες επενδύσεις που χρειάζεται η Ελλάδα για να επιτύχει την ανάπτυξη των €55 δισ. (σε όρους ΑΕΠ) σε ορίζοντα δεκαετίας, υπολογίζονται σε €16 δισ. σε σχέση με τα €34 δισ του 2010. Αυτό σημαίνει ετήσιες επενδύσεις της τάξεως των €50 δισ. ποσό που είναι κοντά στο μέσο όρο της περιόδου 2000-2008.

Ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Κώστας Καρτάλης, στη ίδια θεματική ενότητα ανέφερε ότι:

“Η Ελλάδα έχει την υποχρέωση και ταυτόχρονα την ευκαιρία να σχεδιάσει με ορίζοντα το 2020. Να επιδείξει δηλαδή την αναγκαία σταθερότητα ως προς τους προγραμματικούς στόχους που θέτει αλλά και να διεκδικήσει την υλοποίηση μεταρρυθμίσεων που υπερβαίνουν κατά πολύ τους συνήθεις εκλογικούς κύκλους. Το αν θα το καταφέρει ή όχι εξαρτάται από το πολιτικό σύστημα και την ικανότητα του να ανταποκριθεί σε συνθήκες που ξεπερνούν κατά πολύ το μέσο όρο στον οποίο είχε

συνηθίσει. Ο σχεδιασμός για το μέλλον καθορίζει ουσιαστικά μία «άλλη διαδρομή» που οφείλει να παρακολουθήσει μία καινούργια θεώρηση: ο κορμός του σχεδιασμού συμφωνείται από το δυνατόν περισσότερα κόμματα και εφαρμόζεται αυστηρά στην πορεία προς το 2020. Στον κορμό αυτό αρθρώνονται πολιτικές και μέτρα που αποτυπώνουν τη χροιά της εκάστοτε Κυβέρνησης. Ο κορμός όμως παραμένει πάντα ο ίδιος και αν απαιτηθεί η αλλαγή του είναι μόνο αν εξωγενείς αιτίες το επιβάλλουν.

Η «άλλη διαδρομή» για το μέλλον συνίσταται στην αναθεώρηση του ρόλου του Κράτους όπως το είχαμε συνηθίσει, στον προσδιορισμό ενός νέου αναπτυξιακού μοντέλου και στην εφαρμογή μίας φιλικής προς την ανάπτυξη δημοσιονομικής προσαρμογής. Μία τέτοια προσαρμογή προϋποθέτει ότι οι διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις στην οικονομία προηγούνται των μειώσεων μισθών ή της επιβολής νέων φόρων και παρέχει εγγυήσεις για τις «δαπάνες του μέλλοντος», την παιδεία, την οικογενειακή πολιτική, τη βιώσιμη ανάπτυξη, την έρευνα. Επιδιώκει τέλος την αναπλήρωση της ζήτησης που προκύπτει από τη μείωση των εισοδημάτων μέσα από στοχευμένα μέτρα που αναδεικνύουν μεταξύ άλλων τις ιδιωτικές επενδύσεις και την υγιή επιχειρηματικότητα.

Σε ότι αφορά στο νέο αναπτυξιακό μοντέλο είναι αναγκαίο να κινείται από την κατανάλωση στην παραγωγή, χωρίς την αποκλειστική εξάρτηση από την κρατική αρωγή. Το μοντέλο παρακολουθεί μείζονες σταθμούς όπως η αναθεώρηση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής το 2013, το Ε' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης το 2015 αλλά και η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης για μία οικονομία χαμηλού άνθρακα μέχρι το 2050, με ενδιάμεσο στόχο το 2030. Προϋποθέτει επίσης ένα ολοκληρωμένο χωροταξικό και πολεοδομικό σχεδιασμό μέσα από το οποίο θα επανακαθορίζονται με γενναίο τρόπο οι παραγωγικές δραστηριότητες στην περιφέρεια.

Τέλος το Κράτος αποκτά επιτελικό ρόλο ώστε να δοθεί γόνιμος χώρος στον ιδιωτικό τομέα και παράλληλα επενδύει στην κοινωνική συνοχή με την παροχή των δημοσίων αγαθών σε επαρκείς ποσότητες, σε υψηλή ποιότητα και σε μικρό κόστος, χωρίς όμως δημόσια παροχή να σημαίνει υποχρεωτικά και δημόσια παραγωγή. ”

Στην εκδήλωση συμμετείχαν επίσης ο Υπουργός Εσωτερικών **κ. Αναστάσιος Γιαννίσης** και ο **Edmond Alphandéry**, πρώην Υπουργός Οικονομίας Γαλλίας.

Μεγάλος Χορηγός

Χορηγοί

Χορηγός Επικοινωνίας

